

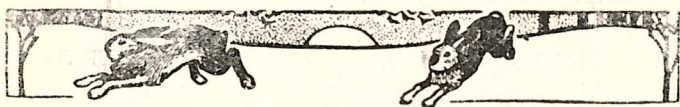
Янко посвирилъ и на тамбурата все тъй успѣшно. Чудѣли се музикантитѣ. Чудѣли се и други хора, които минавали край тѣхъ.

— Я, гледай какъ хубаво свири, думали едни.

— Ехъ, да те съгледа леля ти Ирина, би ти дала една свирня! — думали други.

Янко ги чулъ и засвирилъ още по-силно и по-високо. Всички го слушали и не могли да му се наслушатъ. А това му прѣдавало увѣреностъ и смѣлостъ. . .

(Слѣдва).

Смъртта на зайчето.

Х.

Къмъ края на мѣсець ноемврий стана много студено. Слѣдъ това дойде и декемврий. Една нощъ засвири студень вѣтъръ, а отъ небето завалѣ. Зайчето бѣше будно. То треперѣше отъ студъ и гледаше наоколо си.

По едно врѣме то видѣ, че земята почна да побѣлѣва. Тихо и бавно се покриваше тя съ бѣла дреха, която всѣки часъ ставаше по-дебела.

— Ето, това е снѣгътъ, за който ми разказваше птичката, — си помисли зайчето. — Значи, зимата дойде.

Когато се разсъмна, зайчето видѣ, че всичко е покрито съ снѣгъ. Клонитѣ на дърветата бѣха побѣлѣли и се бѣха увели подъ тежината на снѣга. Всичко въ гората бѣше утихнало, само вѣтърътъ се чуваше като духа.

— Да, зимата вече дойде, — си рече пакъ зайчето. — Птичката не ме била лѣгала. . .

И като се стуши, и като сви дългити се уши, то се мъчеше да се стопли. Бѣлитѣ снѣжинки се сипѣха край него чисти и прѣкрсни. Зайчето ги гледаше и макаръ да му бѣше студено, радваше имъ се.